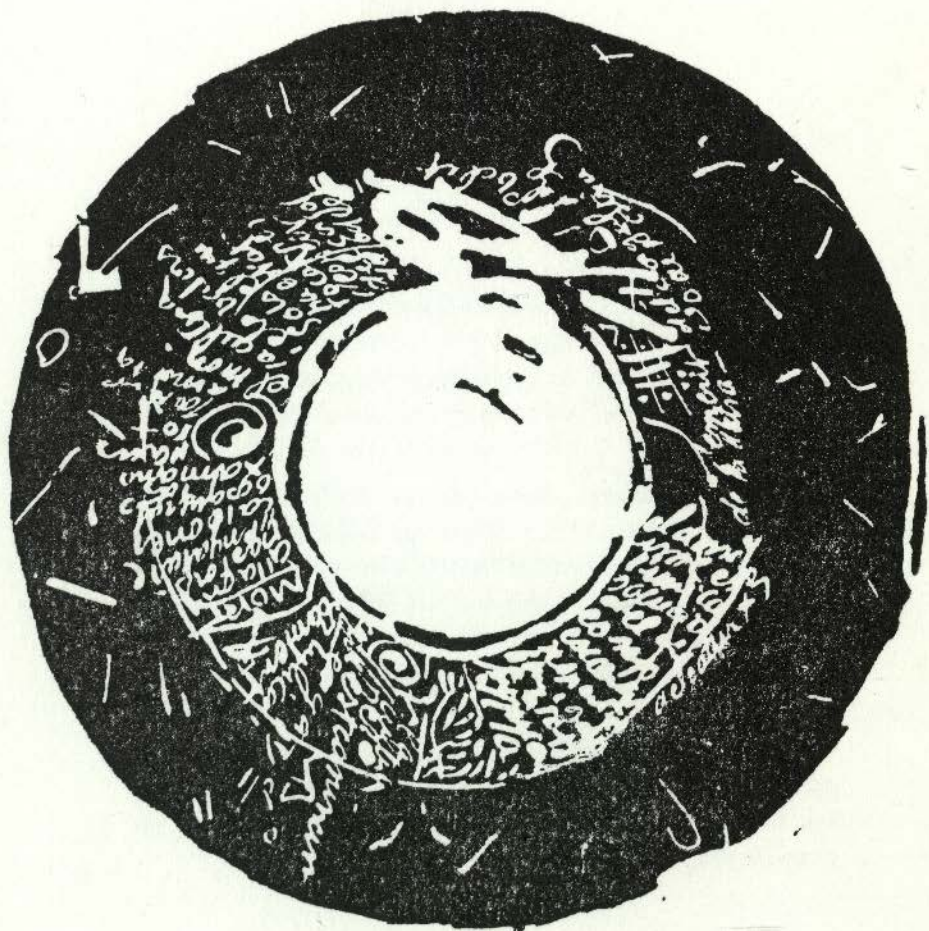

SENHAL

8

TEOFÀGIA

Textos de Patrick Gifreu
Gravats de Roger Esteve

RENAIXENÇA

El dandisme és l'única solució del que es sap excèntric respecte fins i tot, i sobretot, a la pròpia cultura. Però aquest capteniment enganyador, típicament ciutadà, ens remet al pol àrtic.

Allà on pastors, llenyataires, carboners i bosquerols, tots xamans, visiten els ancestres, tornen a inventar el món, la cultura i els valors. Sols el qui ha estat tocat per l'esperit del cargol, del bolet, de la lletra o de l'hòstia, pot donar una i altra vegada la transcendència als símbols.

Llavors és quan hom s'adona que la solitud i la malenconia, mares discretes del dandisme, són les causes imprescindibles a la renaixença de la pròpia societat.

TRES

La malenconia duu a la ingestió màgica d'animals o vegetals mítics, nocius i alliberadors.

La malenconia duu a la poesia com a segellament de secrets i aixecament d'estels commemoratives com tantes metàfores i sentit figurat.

I per fi, la malenconia duu a la teofàgia que és incorporació benèfica, promesa d'immortalitat, identificació total i sense pèrdua, comunió amb l'U.

Així el malenconiós té tres vegades la boca plena.

ANIMA

L'obra de boca es diu que és antropofàgia en sentit ampli perquè hom atribueix un esperit més o menys antropomorf al cargol, al bolet, a la lletra.

A tot arreu ens queda la traça atractiva de l'animisme que projecta la vida en tota cosa. ¿Potser és aquesta una de les causes de la malenconia?

¿La confiança en la redempció pot anar fins a l'extrem de la fidelitat més o menys esperançadora pel món no humà? ¿Fins al punt de creure que es pot accedir a una manera d'ésser en l'aparença més usada i controvertida del rebuig?

Ésser indi, ¿és d'alguna manera ésser esclau, per acceptar la negació de la negació i creure a la possibilitat d'accedir així a la llum?

No ens estem de sentir en nosaltres mateixos la distància que ens separa de l'origen de la fita per construir, esperant-la, lletra rera lletra, la deslliurança com a salvament de tot el passat.

BANYADA

El sacrifici del cargol a la brasa i la seva consumició ritual denoten connexió o relació dels últims indis amb l'era primària.

Llavors el cargol patí una torsió de les vísceres, la pèrdua d'uns òrgans, cosa que féu passar els altres òrgans per damunt del cap, colzà el tub digestiu, l'anus esdevenint dorsal i anterior.

Filla de la lluna, el cargol es caça en la beneficència ruixada i ens recorda en el cicle atmosfèric l'etern retorn de la fertilitat esperançadora de la resurrecció humida.

El cargol pertany al gènere femení perquè la seva preparació, coïssor i consumició, semblen estrictament reservades als sants barons. Així és com l'home lluner empra la femineïtat per al seu nodriment. Identificant-s'hi.

L'androgenisme espiroide és ordenació estable i circularment equilibrada de la llum reflectiva i pàl·lida. En el règim nocturn, l'amor s'estira fins a l'altre de l'altre, del que, com si mateix, duu inscrita al cos la doble natura de la compleció. Per bé que, més enllà de la perfecció, subsistirà sempre el Desig.

Doble direcció de la curiositat erudita i íntima cap a l'obertura occidental, l'extrapolació àrtica, l'evolució temporal, la involucració de llunyans, i alhora la involució com a aprofundiment cèntric de l'u hivernenc. L'espiral es sobreposa a la creu per projectar-nos a l'origen i a l'esdevenidor, en les quatre direccions.

Per fi, l'escreix i la minva de la lluna, de l'aigua fluvial, de les banyes del cargol, instauren la presència-absència, mare de l'experiència del dol.

TOCAT DEL BOLET

Estem tocats del bolet, o sigui que estem tocats per l'oriol foll, perquè consumint-ne recobrem una part divina de nosaltres mateixos.

Perquè som crònicament malalts de la vellúria dels nostres conreus, del seny de les nostres rambles, necessitem del ritu com a àpat paradoxal i antropòfag.

En el Jardí de Maria de l'Amanita muscaria, hi regna la qualitat d'una força i d'una llum que compartim amb Déu i tots els seus éssers. Però més que un sismògraf que entregistra les alteracions de la superfície, som els actors que escalonen els pendents, de matinet, i es banyen en la lluisor dels mots, pels carrers polits de la pàtina de la civilització.

La constant renovació de les visions i el flux incontrolable de les metàfores, amb to de jacul·tòria, embriaguen la pau i treva del Giffrid, visió singular i privativa, en llurs coloracions virolades, o tonalitats pastoses, i endolceixen els bes-canvis amb la fauna que pobla el nostre carnet espiritual i amb les germanes amb qui compartim l'alè.

TEOFAGIA

Jesucrist és occit per a seduir el malenconiós. D'Ell ja no pot separar-se. D'això ve l'angoixa de tenir present la seva absència.

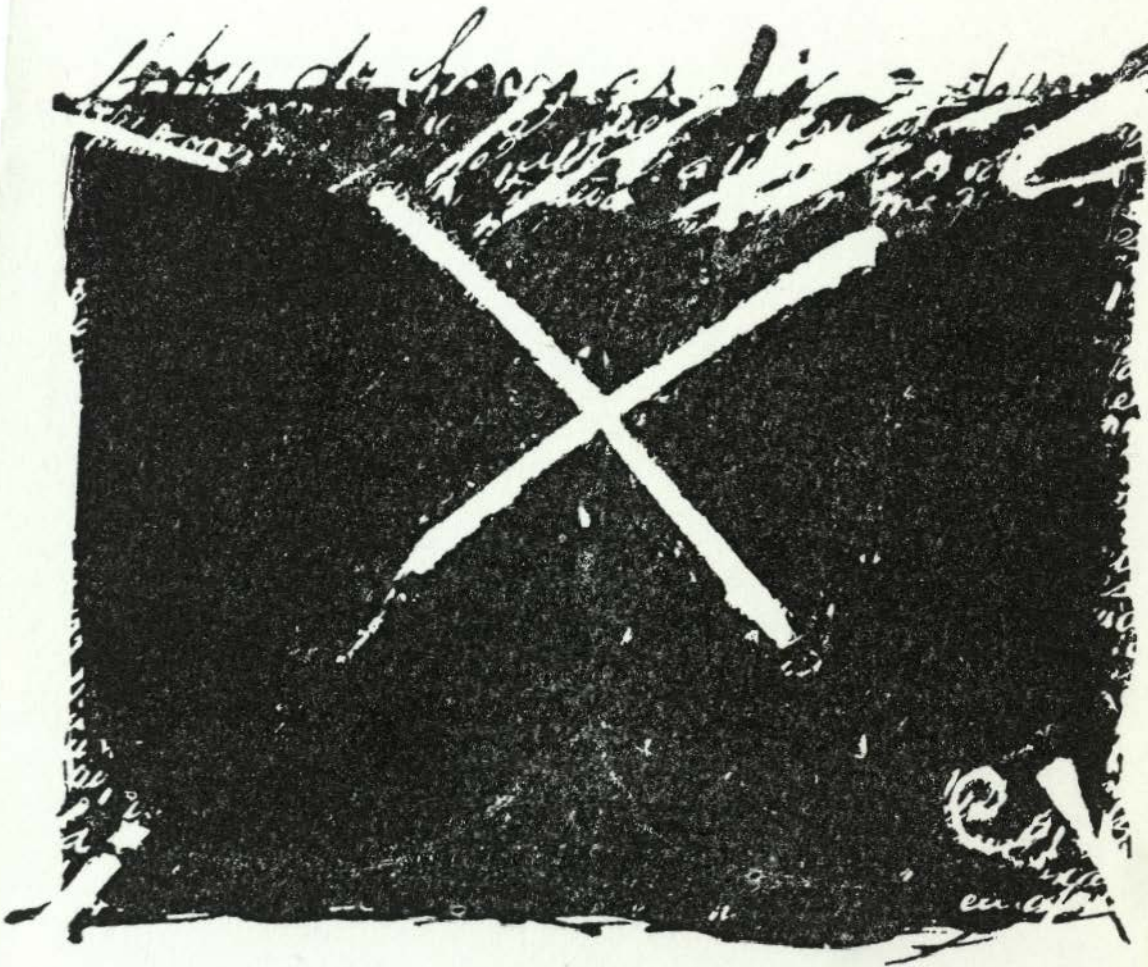
El malenconiós s'esdevé teòfag. És a dir que amb la ingestió d'hòstia —la presència hi és real i l'absència il·lusòria— s'empassa el rei paròdic, estrany i tanmateix familiar, i alhora retroba la funció metabòlica del llenguatge, la poesia.

Ara posa en escena el dol, recobra el paradís secret que havia perdut, i per fi gosa de pronunciar les paraules prohibides.

ESTATUA

El que posseeix la gnosi, coneixença i coneixement, sap que essent fill de Déu ho és també del no res, de la confusió i del caos terrestre.

Per això retorna al bosc, lloc d'iniciació del carboner i de l'herbaire, a l'obscuritat prohibida i benefactora, de l'ermità, de l'amant, del cavaller i del bandoler. Al si del bosc, de la cova, i de la terra, de llur opacitat com a refugi, eixiren el bolet i el gnom, però sobretot, advingué la invenció bovina, com a filla de l'aventura, de l'estàtua de la Moreneta.

Aquests texts són extrets de **Autoplàstia del Cargol tocat pel Bolet**, autobiografia inèdita, metafísica i culinària, de Patrick Gifreu, polígraf rossellonès de finals de segle XX.

A cura d'Enric Prat i Pep Vila.
Girona, primavera del 1987.
Edició de 100 exemplars.

Exemplar n.º N.º 00097

Amb la col·laboració de la «Llibreria 22».